

Arrest

nr. 200 131 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een Ahmadi te zijn, afkomstig uit Khewewali, (Tehsil Wazir Abad), Gujranwala in de provincie Punjab (Pakistan). U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en besloot Pakistan te verlaten. Reeds in het jaar 2015 werd u door klasgenoten op school regelmatig gepest omwille van uw geloof. U geraakte hierdoor van slag en bleef uit schrik thuis. Omdat u zo ziek was geworden besloten uw ouders dat het beter was indien u Pakistan zou verlaten. U verkreeg een paspoort en vroeg een visum voor Portugal aan. Omdat uw

visum werd geweigerd, besloot u in 2017 opnieuw naar school te gaan. Op 12 juli 2017 vertelde de leerkracht echter aan de klas dat Ahmadi's slechte mensen zouden zijn en zich geen moslim mogen noemen. Na de les werd u daarop door een aantal klasgenoten hardhandig aangepakt. U werd geslagen en raakte gewond aan uw hoofd. Men dreigde ermee u te doden omdat u een 'kafir' zou zijn. Uw vader schakelde daarop een smokkelaar in die uw vertrek uit Pakistan zou regelen. Op 17 juli 2017 reisde u met uw eigen paspoort vanuit Pakistan via Dubai naar Senegal, waar u zo'n vijftien dagen zou blijven. U trok daarna verder naar Gambia, verbleef er een viertal maanden en nam nadien met behulp van een vals paspoort de vlucht naar België. Na aankomst in de luchthaven van Zaventem diende u op 31 december 2017 een eerste asielaanvraag in. U vreest bij terugkeer opnieuw te worden aangevallen door uw klasgenoten. Na uw vertrek vernam u dat uw broers en zussen ondertussen niet langer naar school durven te gaan.

U legde na afloop van het gehoor twee bundels documenten neer met daarin kopieën van de identiteitskaarten van u en uw familie en algemene informatie en nieuwsberichten betreffende de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag **individueel** beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste legde u geen enkel origineel Pakistaans begin van bewijs neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 11 januari 2018, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Echter legde u ter staving van uw identiteit slechts een foto van een kopie neer. Aan dergelijke stukken kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend, daar deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. U beweerde verder ook sedert 2015 over een paspoort te beschikken in Pakistan, maar gevraagd naar dit nochtans essentiële document verklaarde u eerst dat dit stuk nog in Pakistan zou liggen, om uw verklaringen meteen te corrigeren en te vermelden dat u uw paspoort verloor in Afrika. Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is opmerkelijk. Hoe dan ook was het opvallend dat u zou verklaren dit paspoort reeds in 2015 te hebben verkregen en u toen zelfs meende een visum te hebben aangevraagd voor Portugal. Ofschoon u beweerde nooit dit visum te hebben ontvangen, noch Pakistan ooit eerder te hebben verlaten, wist u dit helemaal niet te staven, bijvoorbeeld met behulp van uw paspoort. U beweerde over een kopie te beschikken van uw paspoort, maar legde deze niet neer. Wat er ook van zij, u hebt het verlies van dit paspoort eigenlijk nooit aangegeven, waardoor dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is (Gehoorverslag CGVS, d.d. 18 januari 2018, p. 4-5, 8). Het lijkt er dan ook sterk op dat u dergelijk stuk liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. **Het ontbreken van een origineel en compleet identiteitsbewijs, zoals uw paspoort, houdt initieel een negatieve indicatie in met**

betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent, waar u vandaan komt en waar u heeft verbleven.

Ten tweede kon ook uw reisweg richting België niet overtuigen. Zo verklaarde u vooreerst vanuit Pakistan te hebben gereisd met behulp van uw eigen paspoort (CGVS, p. 5). Vreemd genoeg zou u daar later aan toevoegen dat u eigenlijk niet wist met welk paspoort u zou reizen, noch leek u op de hoogte te zijn van de inhoud van dat paspoort. U gaf enkel aan dat de smokkelaar alles had geregeld en u er zelfs niet naar had gekeken, hetgeen op zich al weinig aannemelijk is (CGVS, p. 10). Dat u meerdere controles zou passeren zonder te weten hoe en/of met welk paspoort u zou reizen is niet aannemelijk. U verklaarde te landen in Senegal, maar gevraagd naar de naam van de luchthaven, bleef u het antwoord schuldig. U kon enkel aangeven dat het misschien Dakar was, maar had dan weer geen idee waar exact u de vijftien dagen nadien zou hebben verbleven. U zou daarna met de auto richting Gambia trekken, maar kon geen enkele plaats opnoemen die u zou passeren onderweg. Waar u ruim vier maanden zou verblijven in Gambia wist u niet, noch leek u te weten vanuit welke luchthaven u naar België zou vliegen. U gevraagd naar het paspoort waarmee u vloog richting België kon u enkel aangeven dat de smokkelaar dit had geregeld. U had geen enkel idee wat de inhoud van dat paspoort zou kunnen zijn, van welk land het afkomstig was of zelfs welke naam daarin werd vermeld (CGVS, p. 5, 10-11). Dat u opnieuw meerdere controles zou passeren, zonder ook nog maar enigszins op de hoogte te zijn van de inhoud van dit paspoort, lijkt weinig waarschijnlijk. Hoe dan ook, u gevraagd waar het paspoort naartoe was, verklaarde u dat de smokkelaar dit paspoort altijd bij zich hield (CGVS, p. 11-12), terwijl u ten aanzien van de DVZ nog had laten optekenen dat u dit paspoort pas in Zaventem zou hebben afgegeven (Verklaring DVZ, d.d. 11 januari 2018, p. 8). U hierop gewezen, bevestigde u enkel. Hoe dan ook legde u geen enkel document neer die uw reisweg zou kunnen staven (CGVS, p. 12). **Uw gebrekkige kennis over uw reisdocumenten en het doel van uw reis doen vermoeden dat u deze informatie opnieuw liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten en u wellicht op een andere manier of op een ander moment zou hebben gereisd.**

Ten derde kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Pakistan. Hoewel op basis van uw verklaringen kan worden aangenomen dat u op z'n minst enigszins vertrouwd bent met het Ahmadigeloof, is de rol die u binnen uw gemeenschap speelt, niet van die mate dat u automatisch een groot risico zou lopen. De kennis die u tentoonspreidde omtrent uw geloof en uw gemeenschap was immers uiterst beperkt en rijmt geenszins met uw bewering uw geloof actief en uitgebreid te beleven (CGVS, p. 20-21). Zo kreeg u tijdens het gehoor de kans om alles te vertellen wat u wist omtrent uw geloof en uw gemeenschap, maar bleek u zelfs hier de grootste moeite mee te hebben. Zo verklaarde u eerst enkel op vragen te kunnen antwoorden, voegde u daar later aan toe dat u gelooft in Hazrat Mirza Ghulam Ahmad Qaddiani (MGA) en somde u zomaar de vijf andere kaliefen op. U werd verder gevraagd in wat u dan gelooft, maar kon enkel aangeven dat u alles gelooft wat uw gemeenschap zegt. U dan weer gevraagd naar het verschil met andere strekkingen binnen de Islam kon u slechts aangeven dat anderen niet in MGA geloven en ook wanneer u gevraagd werd naar hetgeen waar u dan in gelooft, kon u enkel -eerder summier- aangeven dat MGA een eigen stekking oprichtte. Pas wanneer u specifiek gevraagd werd naar de leer waarvoor MGA stond, leek u aan te geven dat MGA zichzelf als profeet had uitgeroepen, al leek u het niet met zoveel woorden te kunnen omschrijven. Dat u dusdanig veel moeite zou hebben om de essentie van uw geloof ook nog maar enigszins samen te vatten is bevreemdend. Hoewel u evenwel enkele antwoorden kon geven, bleek uit uw verdere onwetendheid dat uw beperkte kennis niet wijst op iemand die zijn religie uitgebreid beleefde. Dat u hierna ook nog gewoon zou aangeven eigenlijk niets meer te weten over uw geloof, is in dit opzicht dan ook weinig serieus (CGVS, p. 16-17).

Zo werd u gepolst naar Imam Mahdi, waarop u enkel kon aangeven dat hij reeds verschenen is. Wie hij was, wist u niet (CGVS, p. 17), terwijl uit toegevoegde informatie net blijkt dat MGA eigenlijk de beloofde mahdi is. U had verder geen idee wanneer uw religie ontstond, noch wist u waar uw religie ontstond. Gevraagd waar uw religie werd gesticht antwoordde u immers verkeerdelijk Rabwah (Pakistan), terwijl de oorsprong eigenlijk in India ligt. U kon dan wel de huidige kalief bij naam noemen, maar wist niet sinds wanneer hij deze titel draagt, noch wist u ook maar één iets over deze persoon te vertellen. Hoe zo'n kalief trouwens werd aangesteld, leek u evenmin te weten. U verwees verder naar de boeken die door MGA werden geschreven, maar gevraagd naar enkele voorbeelden hiervan kon u er geen enkele bij naam benoemen. (CGVS, p. 19). U werd verder gevraagd naar de verschillende leeftijdsgroepen waarin uw geloofsgemeenschap wordt onderverdeeld, maar leek hierna helemaal uit de lucht te vallen. Zo kon u enkel aangeven dat u "tot de groep van Rabwah behoorde". Pas toen u specifiek werd gepolst naar de betekenis van 'Khuddam-ul-Ahmadi' leek u te vatten waarover het ging en gaf u aan dat u zelf een Khuddam bent. Hoe dan ook, u gevraagd welke leeftijden bij deze groep horen, antwoordde u nogal

weinig overtuigend: “vanaf acht à tien jaar, tot achttien jaar”. Khuddam-ul-Ahmadi is bedoeld voor mannen van vijftien tot veertig jaar. Welke leeftijdsgroep daarop zou volgen wist u niet, noch kon u ook nog maar één andere leeftijdscategorie bij naam noemen (CGVS, p. 19). Dat u zelfs over zulke essentiële informatie onwetend bleek is uiterst bevreemdend. U had verder geen idee welke de leuze of de slogan zou zijn van Ahmadi's, noch wist u wat Ahmadi's verstaan onder jihad. U gevraagd naar de visie op het leven van Jezus Christus volgens Ahmadi's, bleek u het antwoord niet te weten en kon u enkel aangeven dat u dacht dat hij gestorven was in India. U had geen weet van namen van Ahmadigezinde kranten in Pakistan, noch leek u te weten wanneer Ahmadi's bij wet vervolgd konden worden in Pakistan. U gaf immers aan dat dit sedert '53 zou zijn, terwijl pas in 1973 de grondwet werd aangepast. Onder welke blasfemiewetten Ahmadi's kunnen worden vervolgd in Pakistan wist u dan weer helemaal niet (CGVS, p. 19-20). **Verder** beweerde u overigens niet actief te zijn binnen de gemeenschap (CGVS, p. 20), maar meldde u later plots dat u les gaf aan kleine kinderen en zelfs instond voor de beveiliging (CGVS, p. 21). Dat u zich zo zou vergissen is opmerkelijk. U leek hoe dan ook niet te weten welke titel bij uw functies zou horen en hoewel u meende dat uw vader een officiële functie binnen de gemeenschap bekleedde, kon u deze titel niet beter omschrijven als “Secretaris”. (CGVS, p. 20-21). U beweerde verder ook dat uw moeder les gaf aan jonge meisjes, maar had dan weer geen idee aan welke leeftijdsgroep dat moet geweest zijn, noch wist u welke titel uw moeder droeg. U legde geen enkel document neer ter staving van het behoren tot de Ahmadigemeenschap, noch van enige functies die u of uw familie zouden hebben bekleed. **In ieder geval** valt dergelijke gebrekkige kennis geenzins te rijmen met uw bewering “echt bezig te zijn met religie” (CGVS, p. 22). Te meer u zelf beweerde les te geven aan jonge kinderen is het zelfs onbegrijpelijk dat u amper kennis lijkt te hebben van uw geloof (CGVS, p. 19). **Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering actief te zijn in uw geloofsgemeenschap, noch aan het profiel dat u zichzelf tracht aan te meten.**

Ten vierde wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd door vage en weinig aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde u reeds in 2015 niet langer naar school te gaan wegens aanhoudende pesterijen en trachtte u zelfs toen het land reeds te verlaten (CGVS, p. 5). U beweerde dat u geen visum kon krijgen en hoewel u beweerde dat u dusdanig ziek werd van de situatie, besloot u toch terug naar school te gaan (CGVS, p. 14-15). Dat u eerst het land zou trachten te verlaten, om later gewoon terug naar school te gaan, is eigenlijk onbegrijpelijk. Hoe dan ook, u zou daarna aangevallen worden door een aantal medeleerlingen, maar wie die aanvallers waren, wist u niet. U kon enkel aangeven dat zij sjiieten, soennieten en moslims waren (CGVS, p. 12), maar hoe zij heetten wist u niet. U liet vallen dat één van hen Zakria heette, maar kon zijn volledige naam niet noemen. U had verder geen enkele informatie omtrent deze personen (CGVS, p. 13). Op de vraag hoe u dan wist dat zij “soennieten, sjiieten of moslims” zouden zijn, gaf u aan dat de school “vol zit”, maar u eigenlijk zelfs niet wist welke geloof uw aanvallers beleefden. Dergelijke vage en weinig aannemelijke verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook ernstig. U beweerde verder nog steeds deze jongeren te vrezen, echter had uw familie nooit iets van hen vernomen (CGVS, p. 14-15). De vaststelling overigens, dat u besloot Pakistan alleen te verlaten, terwijl uw voltallige familie nog steeds thuis woont, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 6, 15). U legde ter staving van uw asielrelaas nog een doktersattest neer al dient ook hier opnieuw te worden opgemerkt dat aan dergelijke kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien zegt een dergelijk attest niets over de oorzaak van uw medische problemen. Dient nog aan te worden toegevoegd dat het opvallend is dat dit stuk werd opgesteld in het Engels, hetgeen doet vermoeden dat dit enkel werd opgesteld met het oog op uw asielaanvraag. U verwees tenslotte nog naar algemene incidenten gericht tegen mensen van uw gemeenschap en legde in het kader hiervan ook een aantal nieuws- en informatiebronnen neer (CGVS, p. 15). Echter, het louter verwijzen naar dergelijke informatie volstaat geenzins om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. U beweerde immers niet zelf betrokken te zijn bij deze incidenten, noch iemand van uw familie (CGVS, p. 3, 14). De bewering dat uw broers en zussen hierdoor niet meer naar school gaan, wist u niet te staven en is aldus een blote bewering. Dat u dit ten aanzien van de DVZ het vermelden niet waard vond (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van deze bewering.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat u melding maakte van medische problemen, doch wist u dit niet te staven met de nodige originele en authentieke stukken. Bijgevolg kan dergelijke bewering geenzins als excuus gelden voor dermate vage en weinig aannemelijke verklaringen over essentiële zaken aangaande uw asielrelaas. Voor medische problemen richt u zich tot de geëigende procedure 9ter.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag werden allen hierboven besproken en zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin te doen wijzigen. Documenten hebben hoe dan ook een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Volledigheidshalve voegt het CGVS nog toe dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Pakistan allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben Pakistaanse documenten een uiterst geringe bewijswaarde.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er

soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Middelen

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: kopie eigen identiteitskaart en deze van zijn ouders, kopie *Family Registration Certificate*, medisch certificaat en een *School Leaving Certificate*.

Per fax wordt aan de Raad op 21 februari 2018 nog een attest van de Ahmadiyya-vereniging in België bezorgd waarin verklaard wordt dat verzoeker een Ahmadi van geboorte is.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij Pakistan heeft verlaten ten gevolge van de problemen die hij heeft ondervonden omwille van zijn religieuze overtuiging.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vooreerst vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen origineel bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit of nationaliteit en hij voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring heeft. Ter staving van zijn identiteit legt verzoeker slechts een onduidelijke foto van een fotokopie van zijn identiteitskaart neer waarbij verzoeker moeilijk herkenbaar is op de foto. Aan dergelijke stukken kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend, daar deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over zijn paspoort. Verzoeker beweerde sedert 2015 over een paspoort te beschikken in Pakistan; waar hij aanvankelijk verklaarde dat hij dit paspoort achterliet in Pakistan verklaarde verzoeker vervolgens dat hij dit document ergens in Afrika verloor. Ook beweerde verzoeker over een kopie te beschikken van zijn paspoort, maar hij legde deze niet neer. Dat verzoeker zijn paspoort achterhoudt sterkt het vermoeden dat hij informatie ten aanzien van de Belgische overheden wil achterhouden. Dit vermoeden wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker evenmin een begin van bewijs bijbrengt over zijn reisweg; hij toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde op 17 juli 2017 Pakistan verlaten te hebben met het vliegtuig om uiteindelijk op 31 december 2017 vanuit Gambia naar België te reizen. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van vliegtuigticketten of instapkaarten waaruit kan blijken wanneer hij uit Pakistan is vertrokken en van waar hij vertrokken is alvorens naar België te reizen.

Voor het ontbreken van identiteitsdocumenten verklaart verzoeker dat hij niet de bedoeling heeft om informatie achter te houden doch dat het niet evident is om bepaalde originele stukken op korte tijd te laten overbrengen naar België. Verzoeker stelt dat hij slechts tweemaal per week toegang heeft tot het internet en dat telefoneren met zijn familie 'problematisch' is.

Verzoekers verweer overtuigt niet. Verzoeker diende immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij internationale bescherming wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoeker verklaarde Pakistan te hebben verlaten omwille van zijn geloof. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij sinds 2015 regelmatig gepest werd op school; hij zou er in 2017 zodanig hardhandig zijn aangepakt dat hij verwond werd aan het hoofd. Het schoolattest dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt vermeldt evenwel dat verzoeker op 28 februari 2014 de school al zou verlaten hebben. Deze vaststelling ondergraaft bijgevolg de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in ernstige mate. Dit klemmt des te meer nu verzoeker blijkens zijn verklaringen Pakistan verlaten heeft naar aanleiding van de pesterijen op school.

Hoe dan ook, de bestreden beslissing stelde terecht vast dat hoewel op basis van zijn verklaringen kan worden aangenomen dat verzoeker enigszins vertrouwd is met het Ahmadigeloof, blijkt verzoekers functie binnen zijn gemeenschap, niet van die aard is dat hij automatisch een groot risico zou lopen. Verzoekers kennis omtrent zijn geloof en gemeenschap bleek immers uiterst beperkt te zijn, in die mate dat er geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring zijn geloof actief en uitgebreid te beleven.

De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast: *“Zo kreeg u tijdens het gehoor de kans om alles te vertellen wat u wist omtrent uw geloof en uw gemeenschap, maar bleek u zelfs hier de grootste moeite mee te hebben. Zo verklaarde u eerst enkel op vragen te kunnen antwoorden, voegde u daar later aan toe dat u gelooft in Hazrat Mirza Ghulam Ahmad Qaddiani (MGA) en somde u zomaar de vijf andere kaliefen op. U werd verder gevraagd in wat u dan gelooft, maar kon enkel aangeven dat u alles gelooft wat uw gemeenschap zegt. U dan weer gevraagd naar het verschil met andere strekkingen binnen de Islam kon u slechts aangeven dat anderen niet in MGA geloven en ook wanneer u gevraagd werd naar hetgeen waar u dan in gelooft, kon u enkel -eerder summier- aangeven dat MGA een eigen strekking oprichtte. Pas wanneer u specifiek gevraagd werd naar de leer waarvoor MGA stond, leek u aan te geven dat MGA zichzelf als profeet had uitgeroepen, al leek u het niet met zoveel woorden te kunnen omschrijven. Dat u dusdanig veel moeite zou hebben om de essentie van uw geloof ook nog maar enigszins samen te vatten is bevreemdend. Hoewel u evenwel enkele antwoorden kon geven, bleek uit uw verdere onwetendheid dat uw beperkte kennis niet wijst op iemand die zijn religie uitgebreid beleefde. Dat u hierna ook nog gewoon zou aangeven eigenlijk niets meer te weten over uw geloof, is in dit opzicht dan ook weinig serieus (CGVS, p. 16-17).*

Zo werd u gepolst naar Imam Mahdi, waarop u enkel kon aangeven dat hij reeds verschenen is. Wie hij was, wist u niet (CGVS, p. 17), terwijl uit toegevoegde informatie net blijkt dat MGA eigenlijk de beloofde mahdi is. U had verder geen idee wanneer uw religie ontstond, noch wist u waar uw religie ontstond. Gevraagd waar uw religie werd gesticht antwoordde u immers verkeerdelijk Rabwah (Pakistan), terwijl de oorsprong eigenlijk in India ligt. U kon dan wel de huidige kalief bij naam noemen, maar wist niet sinds wanneer hij deze titel draagt, noch wist u ook maar één iets over deze persoon te vertellen. Hoe zo'n kalief trouwens werd aangesteld, leek u evenmin te weten. U verwees verder naar de boeken die door MGA werden geschreven, maar gevraagd naar enkele voorbeelden hiervan kon u er geen enkele bij naam benoemen. (CGVS, p. 19). U werd verder gevraagd naar de verschillende leeftijdsgroepen waarin uw geloofsgemeenschap wordt onderverdeeld, maar leek hierna helemaal uit de lucht te vallen. Zo kon u enkel aangeven dat u “tot de groep van Rabwah behoorde”. Pas toen u specifiek werd gepolst naar de betekenis van ‘Khuddam-ul-Ahmadi’ leek u te vatten waarover het ging en gaf u aan dat u zelf een Khuddam bent. Hoe dan ook, u gevraagd welke leeftijden bij deze groep horen, antwoordde u nogal weinig overtuigend: “vanaf acht à tien jaar, tot achttien jaar”. Khuddam-ul-Ahmadi is bedoeld voor mannen van vijftien tot veertig jaar. Welke leeftijdsgroep daarop zou volgen wist u niet, noch kon u ook nog maar één andere leeftijdscategorie bij naam noemen (CGVS, p. 19). Dat u zelfs over zulke essentiële informatie onwetend bleek is uiterst bevreemdend. U had verder geen idee welke de leuze of de slogan zou zijn van Ahmadi's, noch wist u wat Ahmadi's verstaan onder jihad. U gevraagd naar de visie op het leven van Jezus Christus volgens Ahmadi's, bleek u het antwoord niet te weten en kon u enkel aangeven dat u dacht dat hij gestorven was in India. U had geen weet van namen van Ahmadigezinde kranten in Pakistan, noch leek u te weten wanneer Ahmadi's bij wet vervolgd konden worden in Pakistan. U gaf immers aan dat dit sedert '53 zou zijn, terwijl pas in 1973 de grondwet werd aangepast. Onder welke blasfemiewetten Ahmadi's kunnen worden vervolgd in Pakistan wist u dan weer helemaal niet (CGVS, p. 19-20).”

Dit gebrek aan kennis wordt in het verzoekschrift op geen enkele wijze weerlegd of verklaard. Dat verzoeker amper kennis blijkt te hebben van zijn geloof staat bovendien haaks op zijn verklaring les te hebben gegeven aan jonge kinderen. De bestreden beslissing concludeerde bijgevolg terecht dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering actief te zijn in zijn geloofsgemeenschap, noch aan het profiel dat hij zichzelf tracht aan te meten. Het document van verzoekers geloofsgemeenschap in België dat per fax werd overgemaakt aan de Raad op 21 februari 2018 doet aan voorgaande geen afbreuk. Het bevestigt enkel dat verzoeker lid is van de Ahmadi-geloofsgemeenschap zonder meer.

Waar verzoeker nog stelt dat zijn geloofsovertuiging dermate fundamenteel is voor zijn identiteit en morele integriteit dat van hem niet kan worden geëist dat hij dit opgeeft wordt gewezen op het arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012. In dit arrest gaf het Hof een antwoord op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu kan worden vastgesteld dat gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Het medisch attest gevoegd bij het verzoekschrift vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. X; RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Waar verzoeker ten slotte nog stelt dat *in casu* een gegronde vrees voor toekomstige vervolging zeker aanwezig is dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden waardoor hij zijn vrees niet kan rechtvaardigen op grond van reeds ondergane vervolging met betrekking tot het recht op godsdienstvrijheid.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “*zwaarwegende gronden*” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “*een reëel risico zou lopen*” “*de doodstraf of executie*” of “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst*” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet.

Verzoeker verwijst voorts naar incidenten die zouden hebben plaatsgevonden bij de repatriëring van Pakistaanse asielzoekers zonder deze verder te duiden of toe te lichten. Verzoeker brengt verder geen informatie bij waaruit blijkt dat de analyse van de situatie dienaangaande uitgebreid gemotiveerd in de bestreden beslissing onjuist of achterhaald zou zijn.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/, §2, c) stelt de bestreden beslissing: “Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. “

Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER